* * *

І обрис Фауста удалині,
Як міста, де чорніє веж багато,
Та ще дзвіниць з лункими дзиґарями,
Та виповнених грозами ночей,
Та старичків негетівської долі,
Шарманщиків, міняйл і букіністів,
Хто чорта кликав, хто з ним вів торгівлю
І обдурив його, а нам у спадок
Угоду з ним лишив...
І сурми, смерть прикликавши, ревли,
Смички благоговіли перед смертю.
Коли якийсь химерний інструмент
Перестеріг, жіночий голос миттю
Озвався, і тоді я пробудилась.

1945